

DE LA REDACCIÓ A L'ESCÓ

Una desena de diputats del Parlament recorden el seu pas per mitjans de comunicació abans de saltar a la política

TEXT ALBERTO GÓMEZ
FOTO SERGIO RUIZ

La política i el periodisme solen estar molt a prop l'un de l'altre i sovint es retroalimenten. En alguns casos, hi ha professionals de la informació que acaben passant-se a la política en un viatge que poques vegades és de tornada, encara que els permet assaborir els clarobscurs dels dos mons que els apassionen.

Dues cares de la mateixa moneda. Dos mons simbiòtics que, d'ençà que es van crear, sempre han establert una relació tan viciada com necessària. La política i el periodisme, el periodisme i la política, sempre han caminat de la mà, tot i que cadascú ha volgut sempre demostrar una certa independència respecte de l'altre.

Curiosament, en el bell mig d'aquesta antiga connivència, hi ha qui ha desenvolupat una part de la seva vida laboral en cada cantó d'aquest planeta anomenat *informació política*. Periodistes que un dia, per diferents raons, van canviar el seu rol i van parar d'entrevistar... per ser entrevistats.

Històricament, a Catalunya, hi ha hagut diferents casos d'informadors de tota mena que han aparcat la seva feina per dedicar-se a la funció pública. Casos com els de Ricard Fernández Deu, Josep Maria Balcells o Joan Viñas exemplifiquen el fet

que hi ha persones que han demostrat la vàlua com a periodistes i com a polítics. Això sí, la majoria de vegades, es tracta d'un viatge sense tornada. Els que han decidit saltar al món de la política rarament han desfet el camí cap a alguna redacció.

Des de l'inici de l'última legislatura, el 2012, sis dels set grups parlamentaris compten amb un (o uns quants) diputats

SIS DELS SET GRUPS PARLAMENTARIS COMPTEN AMB UN (O UNS QUANTS) DIPUTATS QUE HAN TREBALLAT COM A PERIODISTES

que han treballat com a periodistes abans de presentar-se a unes eleccions. Potser el cas més rellevant és el de Carles Puigdemont, diputat de CiU i actual alcalde de Girona. Puigdemont s'ha dedicat al periodisme més de trenta anys... i "només" en

fa set que és a la primera línia de la política. De fet, mai s'ha deixat de considerar periodista. "Sempre m'he vist com un animal polític, tot i que en cap cas m'havia plantejat presentar-me a unes eleccions. Però va ser un repte personal", admet.

En l'altra banda d'aquesta llarga experiència com a periodista es troba Marta Vilalta. Escollida diputada per ERC amb només

vint-i-set anys, el seu pas per TV3, el Segre o Ràdio Tàrraga fou en qualitat de becària mentre estudiava a la UAB. Pràcticament després de deixar les

aules, es va convertir en responsable de premsa del partit a Lleida... i cinc anys després es "convertia" en política amb dedicació exclusiva. "No trobava feina en cap mitjà i a ERC sabien que era periodista. Així vaig entrar a treballar amb la gent de

premsa del partit i vaig aconseguir combinar les meves dues passions: la política i la comunicació”, afirma.

Per a Marta Ribas (ICV), el seu salt a la política va ser més progressiu. Segons

SOL SER UN VIATGE SENSE TORNADA. ELS QUE HAN SALTAT A LA POLÍTICA, RARAMENT ACABEN TORNANT A LA REDACCIÓ

explica aquesta exredactora de COMRàdio, un periodista ja exerceix una militància política encara que no treballi directament per a unes sigles. Ella, a la vegada que retransmetia cròniques de diferents temes, anava formant part de diferents moviments i entitats. Va decidir presentar-se a unes eleccions municipals amb els ecosocialistes i, a mesura que anava assumint responsabilitats dins d'ICV, intentava cobrir cada vegada menys informació estrictament política. “Aquelles eleccions les vam perdre, però vaig decidir quedar-m'hi. I això que mai hauria imaginat que em dedicaria a la política de manera professional”, assegura.

Aquesta militància veïnal i associacionista també la va viure Núria Ventura. L'avui diputada socialista cobria manifestacions a Ulldesona arran del Pla Hidrològic de l'Ebre mentre sentia per dins que estava en joc la seva terra. Per això presentar-se a uns comicis va ser un salt tan gran com natural. Això sí, va deixar d'un cop la feina com a periodista en el moment de decidir que concorreria a les eleccions. “No vaig pensar en les conseqüències ni vaig poder esperar als resultats de les eleccions. El que tenia clar és que no podia fer campanya a

la vegada que feia informació sobre política territorial”, explica la diputada.

L'Àlicia Alegret també vivia com a periodista, a Reus, l'època convulsa del Pla Hidrològic. Amb pocs mitjans i més d'un problema tècnic, va treballar per a la COPE durant aquesta “època guerrera”, com ella la recorda, quan li van oferir treballar al departament de Comunicació del PP. El salt a la política, també per a ella, era una sorpresa: “No m'ho hauria plantejat mai!”. Set anys després, sentint-se “molt còmode” dins del partit, va acceptar ser candidata.

ANÈCDOTES CURIOSES

El que no obliden fàcilment aquests diputats són alguns dels moments més intensos que van viure llibreta en mà. Ara vesteixen americanes i de vegades els porten en cotxes oficials, ara bé, fa uns anys, per exemple, Puigdemont va estar a punt de caure al mar per culpa d'una agitada manifestació de pescadors.

Per la seva part, Alegret recorda acudir al tècnic de la “competència”, angoixada en més d'una ocasió, perquè no trobava la manera d'enviar la seva crònica. O la Marta Ribas que es va convertir, contra la seva voluntat, en una “experta mundial” en accidents de tren després d'una petita col·laboració sobre aquest tema per a la BBC senzillament perquè parlava anglès.

Ara parlen amb un to institucional i és poc habitual sentir-los riure a la tribuna d'oradors, però en aquells anys, com a

UNA LLARGA LLISTA

A part dels diputats consultats per a aquest reportatge, Albert Batalla i Marta Alòs (Ciu), David Fernández (CUP), David Companyon (ICV), Agnès Rusiñol i Pere Bosch (ERC) o Àlex Masllorrens (PSC) són altres periodistes que en el seu moment també van deixar el periodisme quan foren escollits diputats al Parlament de Catalunya. No tots van obtenir la llicenciatura de Periodisme, però sí que van treballar durant un cert període de temps en algun mitjà de comunicació. Malgrat aquesta xifra poc menyspreable d'antics periodistes, la majoria dels parlamentaris desconeixen que són uns quants els diputats actuals de la Cambra catalana que abans d'arribar al Parlament de Catalunya van exercir en algun mitjà. Durant les entrevistes que van donar a aquest reportatge, els polítics confessaven, un rere l'altre, que era una sorpresa agradable conèixer aquest passat dels seus companys

periodistes, un dia, Ventura no va poder evitar les riallades, en directe i per la televisió, fins que un vídeo la va “salvar”.

En l'actualitat, porten dades, assessors i sembla que mai perdin els papers. Tot i així, en aquells anys... Precisament, un enorme equip d'assessors és el que hauria agraït Alegret quan un dia es va veure obligada a parlar de l'oli durant... vint

minuts! I és que el convidat i expert en termes gastronòmics havia fallat. Quan Ribas es veia en situacions similars i havia de retransmetre partits d'handbol sense gaires coneixements, demanava l'auxili dels pares dels mateixos jugadors.

Puigdemont es va morir de vergonya quan, just en el moment en el qual havia d'immortalitzar un Pasqual Maragall eufòric per la recent designació de Barcelona com a seu olímpica, no li va funcionar la càmera de fotos... perquè no tenia rodet.

Un altre moment delicat va ser el de Marisa Xandri —actual diputada del PP que havia treballat en diferents mitjans— que recorda com un malson l'entrevista en directe que li estava fent a una personalitat de l'esport... de qui no recordava el nom. Finalment, l'entrevistat va acabar dient-li el seu nom. Sí, en ple directe.

CONDEMNATS A ENTENDRE'S

Curiosament, després d'uns anys exercint la política, aquests periodistes de vocació i formació no dubten a reconèixer que, quan havien d'entrevistar els polítics, tenien una visió molt negativa de la classe a la qual ara pertanyen. “Inaccessibles. No feien tot l'esforç possible per aproximar-se a la ciutadania”, assegura Vilalta. “Encarcarats amb el missatge. Poc naturals”, els descriu Ribas. A excepció de Puigdemont, que considera que els polítics són “tan treballadors com honestos”, els altres creuen que, quan eren periodistes, els regidors o diputats vivien massa allunyats de la ciutadania i que no buscaven una relació decent amb el periodista. “Feien trucades massa interessades, intentant influir en

determinades situacions”, admet Alegret. “Obsessionats amb els titulars. Aïllats de la realitat, del dia a dia de la gent”, els defineix Ventura. Però més curiós és que tots ells continuïn compartint ara aquesta visió pejorativa dels polítics actuals.

I com ens veuen, ara? “Precaritzats”. És la definició coneguda i devastadora en la qual coincideixen els diputats quan se'ls pregunta per com veuen els periodistes.

NO DUBTEN A RECONÈIXER QUE ABANS, COM A INFORMADORS, TENIEN UNA VISIÓ MOLT NEGATIVA DE LA CLASSE A LA QUAL ARA PERTANYEN

“Aquesta precarietat —explica Ventura— fa que la qualitat actual de la informació no sigui la idònia. Tinc, massa sovint, la necessitat de trobar una informació ben contextualitzada”.

Per a Vilalta, els periodistes estan obligats a no parar de córrer: “Si no ho viuen de manera passional, no es pot suportar. És una professió massa castigada i poc reconeguda”. L'aspecte que no li agrada a Alegret és que, segons aquesta diputada, “ara les anècdotes són notícies. Fa uns anys, un simple SMS no s'hauria publicat mai”. “La immediatesa els pressiona massa. I ara són menys respectats”, assegura Puigdemont. Ribas és més contundent: “Ara són meres màquines reproductores de talls de veu. Però perquè estan influïts per una asfixiant precarització i una enorme falta de temps per poder fer-ho millor”.

El que tots tenen clar és que “els allunyats” i “els precaritzats” estan condemnats a entendre's. Com resumeix Alegret, “els

polítics no existim sense altaveu”. Periodistes i polítics seguiran formant part de la mateixa moneda. Ventura creu que “és una relació necessària”, mentre que Vilalta la defineix com “d'amor i odi” i Ribas admet que “s'ha de vigilar”.

Tots tenen ganes de tornar al periodisme. Per recuperar velles sensacions. Per completar una vida professional que van deixar quan menys s'ho imaginaven.

O perquè —i en això tots hi estan d'acord— la dedicació a la política ha de ser temporal i no de per vida. “Millor aguantar a la cadira com

a periodista que com a polític”, assegura Vilalta. Amb tot, saben que el camí de tornada és difícil i complex. “Ja estem molt etiquetats”, es resigna Alegret.

El Parlament continuarà allotjant antics periodistes. Gent que sabrà posar-se en la pell d'aquells que fan preguntes incòmodes. Polítics que no haurien d'oblidar la importància d'informar. Sí, segurament en el periodisme del futur hi haurà *off the records*, rodes de premsa sense preguntes o promeses interessades, però els servidors de la ciutadania farien bé de recordar els defectes que detectaven quan estaven a l'altra bàndol. I els professionals de la informació no haurien d'oblidar que els polítics no són ni amics ni enemics. Potser aquesta serà la millor manera de sentir-se satisfets quan toqui apagar els llums de l'hemicicle... o de la redacció. **Ç**